ANUL XVII, Seria II. — No. 336

4 PAGINI 3 LEI

C.

Joi 18 Septembrie 1941

GAZETA SPORTURILOR

Director	Subdirector	Prim Redactor		ABONAMENTE
VIRGIL POPESCU	Mircea Pop	N. Papagheorghe	Telefoane: Direcţia şi Ad-ţia 3.26.60 Secretariat . . 5.91.86 Tipografia . . . 3.26.60	1 an . . . . . Lei 1000 6 luni . . . . » 500

GRUPARILE CORPORATIVE

Problema grupărilor corporative nu este nouă în footballul românesc. Cu mulţi ani în urmă, diferite întreprinderi comerciale şi industriale descoperind că footballul a cucerit masse mari de cetăţeni, au găsit cu cale că n'ar fi rău dacă ar ataca şi acest domeniu nou, neexplorat până atunci de reclama comercială. Şi astfel am putut vedea jucători purtând pe spate sau pe piept mărci de ciorapi, ghete, maşini, lămpi de bucătărie, lingerie mai mult sau mai puţin intimă etc., dovedindu-se în felul acesta că reclama este într'adevăr sufletul comerţului, în timp ce, din păcate, comerţul nu s'a dovedit a fi sufletul footbalului. Fiindcă toate aceste grupări n'au urmărit nici progresul sportului, nici atragerea muncitorilor sau a funcţionarilor spre sport. In general echipele reclamă se înjghebau cu ajutorul furturilor de jucători numite elegant, dar impropriu, transferări. Jucătorii aceştia nu aveau nici o legătură cu întreprinderea căreia îi făceau reclamă în afară de aceea a salariului încasat lunar sau a primelor servite săptămânal.

Dar pe măsură ce grupările reclamă — greşit numite corporative — prosperau dovedind duminical că — spre exemplu — ciorapii Adesgo sunt mai tari decât cei vânduţi de Lafayette, sau viceversa, vechile grupări amatoare dădeau înnapoi ca racul fiindcă cele dintâi stăteau la pândă pentru a le răpi jucătorii descoperiţi şi formaţi în sânul lor. Chestiunea aceasta a fost amplu şi repetat discutată la aproape toate adunările generale ale districtului de football Bucureşti, dar până în prezent nu s'a luat nici un fel de hotărîre.

Intre timp au intervenit unele schimbări în concepţia conducătorilor vieţii noastre sportive şi sociale. S'a cerut şi s'a hotărît ca marile întreprinderi industriale şi comerciale să asigure amploiaţilor lor de toate categoriile un cadru sportiv în care să-şi completeze condiţiile sanitare şi igienice impuse de viaţa în birou sau în atelier. In felul acesta se deschideau perspective frumoase şi proprii sportului corporativ. Din nefericire conducătorii întreprinderilor amintite mai sus n'au înţeles că asemenea grupări erau hărăzite exclusiv funcţionarilor şi muncitorilor, urmând ca nota principală să nu se pună pe football, ci pe atletism şi sporturi mai uşoare, accisebilie oricui. Ambiţii aproape inexplicabile au dus la o situaţie cu desăvârşire nedorită.

Amploiaţii întreprinderilor nu şi-au putut găsi nici aici loc deoarece le-a fost ocupat de eternii mercenari din şcoala grupărilor profesioniste. Şi astfel grupările corportative concepute cu intenţii atât de bune au devenit şi ele grupări reclamă.

Cum însă nu este bine să renunţăm la ideile bune, credem că ar trebui urmărită mai atent activitatea grupărilor corporative care urmează să fie silite să-şi creieze cadre din proprii lor funcţionari.

Virgil Popescu

Necesitatea formării cadrelor

O problemă foarte discutată dar puţin pusă în practică

S'au scris multe pagini despre juniori. Coloanele gazetelor au fost pline de îndemnuri pentru formarea tinerilor jucători de football. Dar, cu regret, am constatat după etapa de Duminecă din Cupa Basarabia, că sunt foarte rare grupările care şi-au format juniori capabili să înlocuiască cu succes titularii echipei prime.

Mai ales în provincie, se poate constata că tinerii cari au jucat pentru prima oară la seniori, n'au fost capabili, nu să înlocuiască cu succes jucătorii plecaţi la datorie, ci măcar să arate că sunt apţi pentru un joc în echipă primă.

Şi, au fost grupări, care din cauza plecării pe front a jucătorilor nu s'au prezentat pe teren. Adică, n'au fost în stare să găsească 7 sau 8 tineri cari împreună cu jucătorii nemobilizaţi să poată face faţă grupării adverse.

Faptul că lipsesc jucătorii tineri se datoreşte în mare parte nenorocitului sistem al racolărilor, care din fericire se pare că aparţine trecutului.

De multe ori echipa naţională de football a reprezentat demn România. A cules destule victorii de răsunet. Acum însă, în ultimii ani, foot-ballul românesc se află în declin. Şi numai neglijenţa formării cadrelor este unul din motivele decadenţe ifoot-ballului românesc.

Salvaţi oamenii tineri! Iată imperativul categoric al vremurilor de azi, căci numai tinerii sunt capabili să aducă în sport suflul de viaţă nouă pe pe care îl cere EUROPA NOUA.

PETRE COCIU

Racolajul şi juniorii

Sistemul racolajului a avut foarte multe păcate. Prima consecinţă a lui a fost că echipele care aveau bani nu se îngrijeau de juniori. Judecata conducătorilor era clară: «De ce să ţinem echipă de juniori când e mai simplu să cumpărăm jucătorii de care avem nevoe». Şi persistau în această eroare ma iales echipele corporative care ofereau pe lângă avantagii materiale şi un serviciu mai mult sau mai puţin sigur. Jucători cari să fie tentatţi de avantagiile oferite găseau oricând.

Dar nu numai grupările corporative racolau jucători, în majoritate bătrâni dar cu renume, ci şi alte grupări mai mici sau mai mari, dar a căror conducător iaveau un raţionament tot atât de clar şi tot atât de greşit. Ne aveau încredere în talentul juniorilor lor şi le preferau jucători sfârşiţi, dar care avuseseră un trecut în foot-ball.

Pentru acest fapt, foarte mulţi juniori, părăseau gruparea lor sau pur şi simplu abandonau foot-ballul şi practicau alte sporturi. Câte talente s'au irosit în acest fel, numai Dumnezeu ştie!

Şi sistemul continua. A fost favorizat şi de uşurinţa cu care se acordau deslegările. Era destul ca cineva să se prezinte cu suma de bani necesară... şi gata!

GREŞELI CARE SE PLATESC SCUMP

Păcatele din vremea racolajului au făcut simţite abia acum efectele lor. Priviţi rezultatele de Duminică şi veţi vedea ce uşor au cedat unele echipe. Est ede neadmis ca să primeşti 25 goalui şi să nu dai niciunul (F. C. Craiova — Dunărea), aceasta în 78 minute, iar scuza, dacă poate exista o scuză, să fie: «Avem jucători mobilizaţi».

Nu mai departe cazul Venusului. A cedat cu 7:1 iar scuza, eterna scuză a unui învins, a fost: «Ne-au plecat jucătorii». Pentru a prezenta o echipă Venusul a fost nevoit să reintroducă pe Bărbulescu, iar pentru Duminica viitoare vor fac eapel la Sfera. A fost un timp când juniorii Veunsului erau cei mai buni din ţară şi oricare din ei aveau loc în echipa I-a. Dar conducerea de atunci a Venusului a înţeles să cumpere p eBodola şi Iuhasz în loc să introducă tinerii de atunci.

Duminica trecută a jucat fundaş Mircea Popescu. A fost slab, foarte slab. Explicaţia: Nu a fost pus în echipă atunci când a trebuit. Aproape doi ani a jucat la Luceafărul, pierzându-şi energia şi plictisindu-se în matchuri districtuale, când tot trupul şi sufletul lui doreau echipa Venusului. Rezultatul: acum e un jucător ratat. Dacă ar if altfel ne-am bucura, dar aşa e!!

Ce bine ar fi fost dacă conducerea de atunci ar fi avut o politică de încurajare a cadrelor!

REVERSUL MEDALIEI

Dacă au fost echipe care au neglijat juniorii, s'au găsit şi de celelalte care au îngrijit tinerii cari veniseră să înveţe football la clubul lor.

Unirea Tricolor este exemplul clasic. Cu 7 tineri formaţi de ei au reuşit să câştige odată campionatul Diviziei B şi mai târziu chiar titlul de campion al României şi finalis al Cupei.

Steinbach şi juniorii

Cel care pentru prima oară a înţeles rolul juniorilor în footballul nostru a fost Petre Steinbach. Din mâinile lui au ieşit juniorii Unirii. Ştiţi care era metoda lui?

Pe maidanele dela Obor se găseau întotdeauna «puşti »care se jucau cu câte o minge de cârpă. Steinbach se ducea la ei, le dădea o minge de cauciuc şi după o lună lua de acolo şi legitima pentru piticii Unirii Tricolor pe cei cari i se păreau lui că ar avea talent.

După antrenamente asiduu (Unirea avea peste 100 de pitici) forma din ei două echipe de juniori. Din juniori apoi, recolta oamenii echipei prime.

Metoda lui a reuşit. Rezultatul s'a văzut!

PSIHOLOGIA JUNIORILOR

Pentruca un club să poată avea juniori buni, trebue ca echipa să îndeplinească anumite condiţiuin: In primul rând să existe unul dintre conducători, cel mai simpatic, care să se ocupe de juniori In al doilea rând, tinerii trebue s ăfie luaţi în serios. Dacă simt juniorii că nu sunt luaţi în serios (şi uneori au idei bune) se desgustă de conducător. Şi pentru că nu au obligaţii efective faţă de club, abandonează foot-ballul.

Trist, dar adevărat, mulţi tineri n'au mai jucat foot-ball pentrucă n'au găsit înţelegere în conducerea clubului!

CUM SE POT FORMA JUNIORI

Se pot forma din tineri, juniorii de clasă printr'o metodă foarte simplă. Dacă echipa şi conducătorii sunt simpatici, tinerii vin în număr mare. Şi încă ceva: Conducătorii trebue să insufle tinerilor dragostea de club. Cine n'a jucat foot-ball nu ştie ce înseamnă dragostea de club. Sunt oameni cari îşi lasă afacerile, nu pentru a juca, ci doar a privi cum joacă favoriţii lor. Sunt pasionaţii foot-ballului. Oameni cari, când echipa lor pierde se îmbolnăvesc. Cităm cazul unui tânăr, Marcu Nicolau, format de de gruparea Viforul Dacia din Bucureşti. Ei bine, Marcu Nicolua juca cnetru înaintaş la Viforul. In cursul unui match a ratat câtvea mingi, care puteau fi goaluri. După match s'a îmbolnăvit. Dragostea de club şi conştiinţa că el a pierdut matchul l-a făcut să se îmbolnăvesacă.

Aceasta este dragostea de club!

CEASUL AL UNSPREZECILEA

Terminăm articolul cu ultim îndemn: Salvaţi juniorii! Ei sunt oamenii de mâine ai foot-ballului nostru. Şi nu uitaţi că un om mare a spus odată:

Sportul a făcut României o mai mare propagandă decât ar fi făcut-o zece mii de diplomaţi. Şi din sport, în general foot-ballul este unul dintre cele mai importante, cel care se bucură de trecere în massele spectatorilor.

CONSTANTIN CICU

de GRIGORE NECULCEA

Nu cred să fi fost un singur scrimaci care să nu fi aflat cu o dureroasă strângere de inimă moartea celui care mai bine de 30 ani, a fost animatorul scrimei pe care a considerat-o ca un copil al său.

Ca în orice familie se mai găseau şi copii obraznici, ba chiar şi ingraţi, dar blândul nostru vice-preşedinte cu aceiaş bunătate ştia să uite şi numai prietenii lui puteau surprinde atunci o mică umbră de tristeţe trecând prin ochii lui atât de sinceri.

Zi cu zi mai bine de 30 de ani a sprijinit pe umerii săi edificiul, câte odată atât de greu al sportului nostru, fără şovăială, fără preget.

Alerga dela o sală la alta, dela un scrimaci la altul, trimiţând invitaţii, organizând toate competiţiile şi deplasările în străinătate, adunând una câte una cotizaţiile, aici încurajând un începător, colo ridicînd moralul unui învins desamăgit când nu potolea furia, justificată sau nu a unui scrimaci împotriva juriului.

Omul cel mai modest, camaradul cel mai simplu, scrimaciul cel mai loial, amatorul cel mai pur, Constantin Cicu a fost şi cel mai activ şi util organizator al sportului nostru.

Imi va trebui mult timp pentru a nu căuta insictiv când intru în salele de arme, silueta atât de populară a vicepreşedintelui nostru

De acum înainte nu mă va mai apuca nimeni de vesta mea de scrimă, scuturându-mă prieteneşte până ce plăteam cotizaţia. Nimeni nu-mi va telefona certându-mă cu gentileţe când nu mă mai antrenez.

Dacă unul din noi, roşu de mânie îşi va arunca masca şi arma jurând că nu a fost învins decât de arbitri, cine va mai putea spune acele simple şi pacificare cuvinte care readuceau pe «PLANŞE» scrimaciul îmblânzit.

Nimeni, căci a încetat să bată pentru noi cea mai curată, cea mai părintească inimă de sportiv.

Constantin Cicu a iubit scrima; a iubit-o cu atâta pasiune cu atâta dezinteresare, încât i-a dăruit toate momentele vieţii sale, toate puterile sale, până la vârsta de 77 ani, fiind pentru noi mai mult decât un «oficial»: un părinte.

Un părinte al căror gânduri s'au îndreptat spre noi până în ultima zi.

A apărat sportul nostru fără şovăială, fără odihnă; l-a susţinut cu munca lui modestă şi tăcută, necerând nici odată nimic, dând totdeauna tot ce putea.

Nu cred să mă înşel zicând că datorită lui Constantin Cicu în cea mai mare parte scrima a mai putut relua avântul care începuse să se manifeste până în pragul războiului.

Am ţinut să exprim în numele federaţiei aceste sentimente de respect şi recunoştinţă, convins fiind că nu va fi o inimă de sportiv care să nu simtă cu mine tot ce am spus.

Cattaneo a terminat la egalitate cu TAGLIATTI

ROMA 16 (serviciul nostru particular). — Gino Cattaneo, campionul european la categoria cocoş, n'a reuşit decât match nul, în matchul pe care l-a susţinut în faţa compatriotului său Tagliotti.

(N. R. — In urma acestui rezultat Cattaneo nu poate avea mari speranţe în privinţa rezultatului pe care îl va scoate în matchul cu Bondovalli).

PARANTEZE

Tinereţea va avea o mare trecere în returul campionatului regional de basket-ball care va începe duminică. Din toate echipele au plecat câte doi sau trei jucători mai vârstnici să-şi facă datoria către ţară.

Ei sunt acum undeva, departe subt ploaie de gloanţe, iar în loc de «coş» au ţintă vre-o barbară figură bolşevică, su crenela vre unei cazemate. Locul lor îl vor lua tinerii care până mai ieri priveau depe tuşe matchurile primei categorii

Ca peste tot locul sunt însă şi excepţii.

Astfel la V. S. C. tinerii vor fi scoşi din din prima echipă, urmând a juca în categoria juniorilor, proaspăta şi minunata idee a F. R. B. V.

Unul dintre aceştia este şi NIKY Dragomirescu.

Şi când ne gândim că numai cu o săptămână în urmă F. R. B. V. îl ridicase pe acest «pitic» la rangul de judecător în comisia Regiunii Bucureşti!

In şedinţa de Luni a Regiunii Bucureşti s'au discutat multe lucruri interesante.

Pe lângă acestea au fost însă şi câteva hazlii. (Ca în oricare adunare de tineri care dacă nu sunt spirituali, cel puţin încearcă).

Astfel la începutul şedinţei s'au făcut din membrii numiţi de comitetul federal şi alţii aleşi pe loc, două comisii regionale: una de judecată şi alta de programări. S'a specificat în plus că prima comisie — cea de judecată — nu poate judeca decât cu toţi membrii prezenţi

Un moment de linişte şi apoi un glas calm de bariton:

— Neagule! Dă-mi te rog pălăria şi umbrela.

Era Mitică Marinescu ce fusese comvocat de comisia de judecată şi care constatase după o oră de aşteptare că nu sunt decât doi membrii prezenţi...

Ura lumii o ştiţi cu toţi cum este. Să te ferească Dumnezeu să-i intri în horă. Iar dacă ai intrat trebue să joci.

Aşa şi cu Toni K[illegible]. Şi-a făcut băiatul renume de... COCOR şi acum, vrea nu vrea, trebue să scimbe cluburile cel puţin de două ori pe sezon. Ba poate chiar de mai multe ori. Să-i urmărim pelerinajul din acest an. In cupa de Iarnă a jucat la Tirul; în campionat a trecut la Juventus; pentru cupa de Vară s'a reîntors la Tirul; a poposit la Distribuţia pentru o cupă a lacurilor, iar acum se reîntoarce la Juventus. Deci: Tirul — Juventus — Tirul — Distribuţia — Juventus. Şi n'au trecut decât 10 luni din an.

Şi fiindcă tocmai am răsfoit o revistă italiană ce avea în cuprins un reportaj din foot-ballul Sudamerican şi printr alte multe nume de jucători am găsit unul care suna: Colo-Colo, sugerăm amicului nostru şi o schimbare de nume.

Pentru el n'ar fi greu...

Gândurile de mai jos sunt rezervate unui alt gând bun al F. R. B. V. Este vorba de o competiţie de basket-ball feminin care din păcate nu poate fi pusă pe picioare fiindcă nu s'a primit decât o singură înscriere: a grupării Inainte.

Termenul de înscrieri a fost prelungit, dar şansele de a captura noui adepte pentru acest joc sunt unanime. Sugerăm însă o idee federaţiei. Să organizeze totuşi o competiţie de basket-ball feminin Nu de altceva dar în Primăvară, la nişte campionate interşcolare, o cupă donată tot de F. R. B. V. a fost câştigată de o echipă ce nu jucase nici un match.

Dece nu s'ar bucura şi Inainte de un asemenea favor? Mai ales că are câteva jucătoare comune cu echipa din Primăvară.

CUPA O. S. R. va fi decernată echipei învingătoare din cursa naţională de marş Brasov-Predeal

Am anunţat la timp, că în cadrul concursurilor atletice dela Predeal, va avea loc şi o cursă naţională de marş pe distanţa Braşov — Predeal (cca 22 km.)

La această cursă — care se va disputa inter-cluburi — vor participa toate grupările bucureştene, precum şi gruparea braşoveană U. A. B. Nu e imposibil, deasemenea, să participe şi cei dela «Avântul Tinerimei» din Sibiu.

Pentru a stimula cât mai mult eforturile mărşăluitorilor, şi a răsplăti cum se cuvine omogenitatea celei mai bune echipe, d. colonel Medeleanu a donat în numele O. S. R.-ului, o frumoasă cupă care va reveni echipei învingătoare.

Deasemenea, d. ind. Togănel va dona în numele clubului U. A. B., o cupă, iar comisia de marş va completa aceste trofee cu numeroase premii şi diplome.

Floridsdorfer A C a învins Sturm din Graz cu 3-1

La Graz s'a disputat un match amical între Floridsdorfer A. C. şi Sturm din localitate, în faţa a 1500 de spectatori. Victoria a revenit primilor cu scorul de 3:1. Cele patru puncte au fost realizate de Hanel, Kerbach, Wallek şi Hoerzer.

Matchul Cionoiu-Doculescu va fi organizat de asociaţia maeştrilor de box

E binecunoscut faptul că şeful categoriei semi-mijlocii, Constantin Cionciu a fost învins anul trecut, în cadrul unei reuniuni desfăşurată la «Oteteleşeanu», de către popularul Mielu Doculescu.

Revanşa între aceşti doi buni boxeuri, nu s'a putut disputa până astăzi din cauza evenimentelor.

Astăzi, însă, harnica asociaţie a maeştrilor de box, tratează angajarea acestui match care ar urma să deţină capul de afiş a unei reuniuni dela «Marconi».

De remarcat că matchul ar urma să aibă un aspect de «match fulger» deoarece cei doui protagonişti au căzut de acord ca distanţa abordată să fie de 8 reprize a 2 minute.

In caz de înfrângere, Cionoiu s'ar obliga să-şi pună titlul în joc, în faţa învingătorului său.

Din problemele atletismului nostru

PUŢIN NUMEROASE, SARMANE, NESPRIJINITE

— aşa au fost şi sunt grupările noastre atletice

E un continuu sbucium şi nu rareori o minune — existenţa grupărilor noastre atletice. Şi sunt atât de puţini cei cari vor să pătrundă în culise, atât de stângace elanurile unei înţelegeri care să nu rămâe numai platonice, că nimic n'ar trebui să mai mire.

Suntem siguri că în epoca de aur a footballului nostru profesionist sau chiar a boxului, problema aceasta n'ar fi interesat şi nici rezolvarea ei n'ar fi preocupat. S'ar fi spus: «Sporturile au destinul oamenilor. Şi nu totdeauna cei buni înving. Stă în fiecare din noi putinţa de a deveni puternici, iubiţi».

Cert e că au trecut ani şi atletismul nostru n'a făcut mulţi paşi înainte. Entuziasmele şi eforturile au înfruntat fără cruţare dezinterese şi incompetenţe. De cele mai multe ori venind de sus, tocmai de-acolo de unde se aştepta, cu nădejdea naufragiatului, salvarea.

Te'ntrebi cum după patru decenii de hărţueli şi amărăciuni, mai sunt atâtea grupări câte sunt. Ca în rugby, frate nedespărţit de speranţe înşelate...

La început

Am avut sâmburele de lumină şi entuziasm a TCR-ului. Abia păşisem în secolul XX şi tineri îndrăgiţi de sport ne aduseră din Franţa, în dar atletismul. O istorie care se cere scrisă va avea desigur pagini minunate de tinereţe şi optimism. Cluburi atletice propriu zis nu avem, în schimb liceele prezentau la campionate echipe puternice.

Totuşi în preajma războiului, la campionatele amatorilor, atleţii concurează pentru diferite grupări: T. C. R. Licee militare şi mai ales cluburi footballistice.

Abia din 1920, odată cu întâiul campionat al României, încep să apară cu adevărat grupările atletice: C. A. Timişoara, Universitatea Cluj, Sportul Studenţesc, Olimpia Braşov, CA Arad, Colţea Braşov, St. Român. Câte au rămas din ele vedeţi prea bine. Din fericire altele noi apăreau, răsărind ca şi'n trecut din entuziasm şi muncă. Pentru a lupta, cu aceleaşi piedici de neînvins. Destin de pioneri, de sacrificaţi pentru lumea bună în care se credea atât şi'n care încă şi astăzi se mai crede.

PROGRESE ŞI TOTUŞI

Olimpiadele, matchurile internaţionale, erau sortite să aducă noi orizonturi atletismului nostru, zăvorit aici, în temniţa Balcanilor. Şi Balcaniadele, şi când spunem aceasta ne gândim la Grecia, ne-au dăruit totuşi momente de bucurii şi nădejde. In ţară atletismul prindea, grupările erau puternice, cu membri mulţi şi buni. Cum am putea uita acel minunat 1937 cu toate darurile lui. Şi mândria de a găsi mereu în frunte, luptând pentru victorie, două grupări româneşti şi puternice, St. Român şi Viforul Dacia.

De peste graniţi ne vin materiale, echipe, veşti. Am putea atât de uşor deveni ceea ce visăm: cea mai bună ţară din Balcani. Dar prea puţini înţeleg aceasta. Grupările nu sunt sprijinite, (federaţia nici n'ar fi putut-o face, căci ea însăşi ducea o grea existenţă), lipsesc animatorii, sunt absenţi îndrumătorii. Şi anii trec, ţările fac salturi uimi-

(Continuare în pag. 4-a)

Ultimele rezultate tehnice din Ostmark

In cadrul campionutului districtual al Ostmark-ului s'au realizat următoarele rezultate:

Polizei Viena — L.A.C. 5:0.
Far. A.C. — Sparta Viena 2:1.
Reichsbahn — Strassenbahn 3:2.
Victoria Viena—Germania Baumgarten 5:2.
Rapid Oberlaa — Reichsbahn 4 1:1.
Vorwaerts 06 — Mawas 8:1.
Simering — Rotstern 4:2.
W.A.C. — Helfort 1:1.

CARNET

Indiscutabil

una din racilele vieţii sportive este şi pseudo-gazetarul. Pseudo-gazetarul e acel care se învârte prin culoarele federaţiilor şi tăifăsueşte comercial cu diverşi domni depe aceleaşi culoare veniţi în aceleaşi scopuri. Pseudo-gazetar e şi acela care se lipeşte pe lângă diferite redacţii bând cafele şi strecurând intrigi sau vârându-se unde nu-i fierbe oala.

Şi mai e un fel de pseudo-gazetar. Acela care scrie: Care scrie intr'un anumit chip. Care nu se prea pricepe în sport dar care a auzit de ...«cei buni».

Şi care aseamănă murmurul nu ştiu cărei bălţi cu numele cutărui potentat al banului. Şi ruşine nu simte nici pseudo-gazetarul nici obiectul admiraţiei lui estatice.

Nu căutaţi de aflaţi numele. Nici al unuia nici al altuia. Pentrucă sunt mulţi pseudo-gazetari şi nu tot atât de numeroşi aristocraţi ai monetei cu sunet biblic...

Doi sau trei

tineri sportivi cari n'au împlinit anii majoratului juridic au fost invitaţi ca să intre într'o comisie federală. Oamenii n'au primit.

Findcă n'au vrut să semene cu alţi «minori» (chiar şi cerebral vorbind) înscăunaţi din întâmplare într'un sport minor.

Duminică

pe ANEF campionul naţional Alexandru Stelorian a fost învins pe 400 m. garduri de Virgil Ludu, campion şi el dar în altă specialitate. Ludu alerga pentru prima oară o asemenea probă şi a servit o lecţie unuia care crede că numai cu talent se putea lua un gard sau un bacalaureat.

O cronică atletică entuziasmată de comportarea lui Ludu declară că îl vede capabil să alerge 400 m. garduri sub 60 secunde. Şi încă «uşor»!

Când s'o scoate gardurile?,

Tot Duminică

la rugby a avut loc un incident nostim. La o tuşe Theo Kranz a «călărit» un prea bine cunoscut rotofei sportiv al sportului cu balonul oval.

Au urmat imprecaţii elegante ca: «nemţoiule», patru clase primare», «electricianule», etc.

Şi eleganţele ar fi continuat dacă arbitrul nu l-ar fi poftit afară pe grăsun.

Care mai avea ceva de spus: că el e «licenţiat», că e băiat de bună familie, că e deştept şi internaţional, etc.

Dar dacă n'a avut omul noroc!

Concursul

anual atletic al Predealului s'a amânat iar. Se amână mereu. Intre timp au sosit şi buletinele zăpezii depe Valea Prahovei!!

Probabil concursurile dela Predeal se vor disputa pe skiuri sau patine.

Ce-aţi zice bunăoară de-o cursă de 400 metri garduri... pe patine. Alergătorii nu gardurile...